

POKLIČI HAVSA

Davne 2016. imala sam deset let. Ta je godina bila važna jer su tetka i sestrična z Jordana letele v Hrvatsku. Da se razmemo, navek je njihov dolazak bil glavni događaj meseca pa i leta općenito, al ovaj put sam zvezda bila ja.

Kad su naše specijalne gošče z Jordana dolazile, moja mati bi si zela slobodan dan da bi ih svi zajedno dočekali i otpeljali domom. Čak smo i babicu dopeljali sa sela da bi ih i ona mogla videti kad dojdu. Skuhali smo najbolši obed – štruklje, kolače, piceka z mlinci, kokošju juhu z domači rezanci; sve mi sline dojdu dok se samo sečam... Vsi smo bili uzbuđeni zato kaj se već tri let nismo vidli. No, i tak mi krenemo na aerodrom, mati, babica i ja. Peljamo se v autu dok si njih dve nekaj povedaju. Kak ja njih slušam, čujem da babica sve više i više frlja pa ju pitam kaj ne valja. „Niš,“ kaže ona. Pak je zaprla oči i više niš ne govori. Tad smo već stigli na aerodrom i drmamo babicu da se zbudi, da nekaj veli. Baš niš od nje. Mati u panici ide zvati hitnu pomoč, ne znamo kaj da više delamo, a oni su nam rekli da ju otpeljamo do ambulante na aerodromu. Tam smo vidli da ni hoditi nemre pak smo se opasno zabrinuli. Morala si je leči na stol da ju pregledaju. U međuvremenu smo mati i ja pokupile tetku i sestričnu, a i one su se bome fest zabrinule. Mislili smo da je babica gotova, da bu mrla, morti da je moždani udar. Kad smo se vrnuli v ambulantu, doktori su ju već prekontrolirali i rekli da je vse vreu. Bilo nam je drago da more otiti doma, al nam niš ni bilo jasno. Na kraju smo ju po štengama nosili v hižu pa v postelju. A ona? Pak je sam ležala kak klada.

Al meni tu nekaj ni bilo prav pa sam pela iskati po babičinoj taški. Našla sam njezine tablete za tlak, vitamine i tak to. Samo kaj to nisu bile tablete za tlak. Mam sam išla babicu pitati kaj je popila: „Babič, su ovo tablete koje si zela?“ „Je,“ kaže ona. Nis mogla verovati pa sam ju još jemput pitala: „Si baš ove zela?“ „Jesam, te sam zela, pak su mi to tablete za tlak.“ Kaj da vam velim, nisu te tablete tlaka vidle - bile su za spavanje. Vsima nam je tak laknulo kak nigdar.

A babica? Ona si je prespala celo popodne i dan nakon. Još uvek je živa i zdrava, a priču pripovedamo kak da je bila sčera. Ja sam se proglasila zagorskim doktorom Havsom - pol doktorom, a pol detektivom, i vsi smo se složili da vsaki kraj, a bormeč i vsako selo gde stari ljudi žive, jednu mene trebaju imati.

Nina Kovačić, 3.B (školska godina 2022./23.)

Rad je osvojio nagradu na književnom natječaju *Ak slova fčipnem ili ščipnem, zarez fčuknem ili ščuknem?* udruge Mlada pera.

Mentorica: Marija Trapić, prof.

#kratkapriča #kajkavski #mladapera